

Arrest

nr. 124 321 van 21 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 24 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 maart 2013 waarbij het verzoek om herinschrijving in het vreemdelingenregister wordt afgewezen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 juni 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. LAGAE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 november 2005 wordt de verzoeker, nadat hij een verblijfsmachtiging bekam op grond van artikel 9, derde lid (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. Dit bewijs van inschrijving wordt jaarlijks verlengd tot 28 november 2007.

Op 28 november 2007 verkrijgt de verzoeker een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister voor onbepaalde duur (B-kaart). De B-kaart was geldig tot 28 november 2012.

Op 19 november 2010 wordt de verzoeker door de stad Antwerpen ambtshalve afgeschreven uit het vreemdelingenregister.

Op 27 november 2012 biedt de verzoeker zich aan bij het Loket Vreemdelingen zaken van de stad Antwerpen. Zijn B-kaart wordt door de stadsdiensten ingehouden en de verzoeker ontvangt een attest van afneming (bijlage 37).

Op 6 februari 2013 verzoekt de verzoeker om terug ingeschreven te worden in het vreemdelingenregister.

Op 19 maart 2013 wijst de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding voornoemd verzoek tot herinschrijving af. Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 23 mei 2013 en is als volgt gemotiveerd:

"S(...), O(...)

geboren te (...), op (...)

nationaliteit: Nepal

Deze vreemdeling heeft op 06/02/2013 gevraagd om terug in het bezit te worden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek. Betrokkene heeft langer dan 1 jaar het land verlaten.

Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd.

Wettelijke basis: art. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 KB. 08/10/1981.

De vreemdeling die in aanmerking komt voor het recht op terugkeer zoals voorzien in het KB van 07/08/1995 inzake het recht op terugkeer, heeft wel de mogelijkheid een verzoek in te dienen overeenkomstig artikel 9, alinea 3 van de wet van 15/12/1980 op basis van dit Koninklijk Besluit."

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig te kennen gegeven dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Overeenkomstig artikel 39/81, negende lid van de vreemdelingenwet wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van diezelfde wet.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 39, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het gelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Dat verzoeker een beslissing mocht ontvangen dat er geen gunstig gevolg kan worden gegeven aan zijn verzoek tot herinschrijving.

Dat in hoofddorde verzoeker stelt dat de verblijfvergunning hem niet had mogen worden afgenomen.

Dat de beslissing tot afneming niet werd gemotiveerd laat staan door een bevoegd persoon werd genomen.

Dat het attest van afneming als reden "niets" opgeeft daar waar men zou verwachten dat het een ambtelijke schrapping zou vermelden quod certe non.

Dat de bestreden beslissing ervan uitgaat dat verzoeker zou weten waarom hem gevraagd werd een herinschrijving te doen terwijl dit, helemaal niet het geval is.

Verzoeker verneemt immers pas op 23.05.2013 dat hij ambtelijk afgeschreven werd.

Dat verzoeker in hoofddorde stelt dat er geen geldige beslissing tot afneming van zijn kaart tot stand is gekomen en derhalve conform art 159 GW niet kan besloten worden tot ongunstig gevolg verzoek tot herinschrijving.

Dat de bestreden beslissing uitgaat van een geldige afneming van het BIVR quod certe non zodat gans de bestreden beslissing faalt.”

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). De bij voornoemd artikel 3 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Een eenvoudige lezing van de thans bestreden beslissing leert dat de gemachtigde op duidelijke wijze de wettelijke grondslag van zijn beslissing aangeeft. De bestreden beslissing vermeldt met name dat de wettelijke basis van de beslissing kan worden gevonden in artikel 19 van de vreemdelingenwet en de artikelen 35 en 39 van het vreemdelingenbesluit. Tevens worden de feitelijke overwegingen weergegeven voor het afwijzen van het verzoek tot herinschrijving in het vreemdelingenregister: de verzoeker heeft langer dan 1 jaar het land verlaten. De gemachtigde geeft bijkomend mee dat de vreemdeling die in aanmerking komt voor het recht op terugkeer zoals voorzien in het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 inzake het recht op terugkeer, de mogelijkheid heeft om een verzoek in te dienen overeenkomstig artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 19 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf of vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De vreemdeling, bedoeld in § 1, tweede en derde lid, die zijn recht op terugkeer is verloren, kan, in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de status van langdurig ingezetene herkrijgen.

§ 3. De Koning regelt de voorwaarden voor de geldigheid en de vernieuwing van de verblijfs- en vestigingsvergunningen of van de EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene van de vreemdeling die na een afwezigheid terugkeert in het Rijk.

§ 4. Onder voorbehoud van de toepassing van § 1, tweede lid, is de minister of zijn gemachtigde verplicht tot terugname van een vreemdeling en van zijn gezinsleden, bedoeld bij artikel 10, § 1, die houder is van een Belgische EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel is uitgevaardigd door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie, als gevolg van een weigering tot verlenging of een intrekking van de verblijfsvergunning afgegeven op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november

2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, wanneer de voorwaarden voor zijn verblijf niet meer zijn vervuld of wanneer hij niet legaal in de betrokken lidstaat verblijft, zelfs indien de geldigheidsduur van de EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, uitgereikt in België, is verstreken.

De minister of zijn gemachtigde is eveneens verplicht tot terugname van de vreemdeling die in toepassing van artikel 61/27 werd gemachtigd tot verblijf in het Rijk en zijn familieleden bedoeld in artikel 10, eerste lid, § 1, 4° tot 6°, ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel is uitgevaardigd door de bevoegde overheid van een andere lidstaat ten gevolge van een weigering van hun verblijfsaanvraag op grond van de bepalingen van de Richtlijn 2009/50/EG, zelf indien de geldigheidsduur van de verblijfstitel reeds is verstreken.”

Artikel 35, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit bepaalt:

“Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, al dan niet met de vermelding tijdelijk verblijf, de identiteitskaart voor vreemdelingen, de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verliest zijn geldigheid zodra de houder ervan langer dan twaalf opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorzien in artikel 39.”

Artikel 39 van het vreemdelingenbesluit bepaalt:

“§1. De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, eerste lid van de wet, wil genieten, moet :

- bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

- zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

Om het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, tweede lid, te kunnen genieten, dient de vreemdeling die houder is van een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene zich aan te melden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, binnen vijftien dagen na zijn terugkeer, om te bewijzen dat hij de voorwaarden vermeld in dit artikel vervult.

§ 2. De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3. De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij :

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

§ 4. De vreemdeling die wenst in het land terug te keren na de datum waarop zijn verblijfs- of vestigingsvergunning verstrijkt, moet vóór zijn vertrek de vernieuwing van die vergunning vragen.

§ 5. De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die in zijn land zijn wettelijke militaire verplichtingen moet vervullen, moet alleen het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis geven van zijn afwezigheid. Bij zijn terugkeer in België wordt hij van rechtswege opnieuw in de toestand geplaatst waarin hij zich bevond, op voorwaarde dat hij teruggekeerd is binnen zestig dagen na het vervullen van zijn militaire verplichtingen.

§ 6. De vreemdeling die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om aangifte te doen van zijn vertrek om een bepaalde reden, wordt in het bezit gesteld van een attest overeenkomstig het model van bijlage 18.

§ 7. De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoeker niet betwist dat hij het land meer dan een jaar heeft verlaten. De verzoeker verduidelijkt nergens waarom de wettelijke en juridische overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet afdoende zouden zijn om de weigering van de herinschrijving te verantwoorden.

De verzoeker voert de schending aan van artikel 39, §4 van het vreemdelingenbesluit, dat bepaalt dat “De vreemdeling die wenst in het land terug te keren na de datum waarop zijn verblijfs- of

vestigingsvergunning verstrijkt, moet vóór zijn vertrek de vernieuwing van die vergunning vragen". Er dient evenwel te worden vastgesteld dat de verzoeker niet aangeeft, laat staan dat hij enig begin van bewijs zou bijbrengen dat hij voor zijn vertrek de verlenging van zijn bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister zou hebben aangevraagd. Ook de stukken van het administratief dossier bevatten desbetreffend geen enkele indicatie.

Waar de verzoeker stelt dat de bestreden beslissing er ten onrechte vanuit gaat dat hij zou weten waarom hem gevraagd werd een herinschrijving te doen daar waar hij slechts op 23 mei 2013 vernam dat hij ambtelijk werd afgeschreven, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers kritiek naast de kwestie is. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt immers dat deze zou steunen op de afvoering van ambtswege. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt genoegzaam dat de bestreden beslissing slechts het antwoord betreft op verzoekers aanvraag van 6 februari 2013 tot herinschrijving in het vreemdelingenregister. De verzoeker brengt overigens geen enkel gegeven bij dat zijn bewering dat hij slechts op 23 mei 2013 vernam dat hij ambtelijk werd afgeschreven zou kunnen staven. Met dergelijke loutere en vage beweringen toont de verzoeker geenszins de onwettigheid van de bestreden beslissing aan.

De eigenlijke kritiek die de verzoeker voert is gericht op de afneming van zijn B-kaart, hij stelt dat het attest van afneming (bijlage 37) niet is gemotiveerd en niet door een bevoegd persoon is "*genomen*" zodat men hem zijn verblijfsvergunning niet had mogen afnemen. De verzoeker meent dat er geen geldige beslissing voorligt om zijn B-kaart af te nemen, zodat conform artikel 159 van de Grondwet niet geldig kan besloten worden om hem de herinschrijving te weigeren.

In de mate dat de verzoeker kritiek uitoefent op het attest van afneming (bijlage 37) van zijn B-kaart, merkt de Raad op dat het middel in die mate niet gericht is tegen de bestreden beslissing als dusdanig. In die mate is het middel onontvankelijk. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de zogenaamde '*bijlage 37*' op zich niet voorkomt als een daadwerkelijke bestuursbeslissing. De Raad van State geeft in zijn contentieux aan (Gedr. St. Kamer, 2005-206, nr. 2479/001,83) dat onder een '*bestuurshandeling*' dient te worden verstaan een handeling waarbij wordt beoogd een wijziging aan te brengen in de bestaande rechtstoestand van de betrokkene of te voorkomen dat een dergelijke wijziging tot stand komt (RvS 11 juli 2006, nr. 161.254). Dit is voor de '*bijlage 37*' niet het geval nu de afgifte van een bijlage 37 op zich geen wijzigingen aanbrengt in de bestaande rechtstoestand van de betrokkene. Het attest van afneming vormt enkel een bewijs dat de verblijfskaart werd ingehouden door de gemeentelijke diensten en geeft aan de betrokkene de inlichting dat hij zich binnen de acht dagen dient aan te melden bij het gemeentebestuur om zijn verblijfstoestand te regulariseren. Nu het attest van afneming geen bestuursbeslissing uitmaakt, is de wet van 29 juli 1991 er bijgevolg niet op van toepassing. Om dezelfde redenen kan dit attest van afneming evenmin worden beschouwd als een voorbeslissing in een complexe administratieve rechtshandeling. De verzoeker kan zich te dezen niet op artikel 159 van de Grondwet beroepen en evenmin kan hij dienstig de onbevoegdheid aanvoeren ten aanzien van het attest van afneming dat geen bestuursbeslissing uitmaakt. Verzoekers kritiek tegen het attest van afneming is derhalve niet dienstig.

De Raad herhaalt vast dat de verzoeker niet betwist dat hij het land meer dan één jaar heeft verlaten. Gelet op artikel 35, tweede lid van het vreemdelingenbesluit *juncto* artikel 39, §7 van het vreemdelingenbesluit en gelet op het feit dat de verzoeker niet betwist dat hij het land langer dan één jaar heeft verlaten terwijl hij ook niet aantoonde dat hij teneinde zijn recht op terugkeer te verzekeren voldaan heeft aan de bepalingen van artikel 39 van het vreemdelingenbesluit, kan dan ook enkel worden besloten dat op goede en wettige gronden geen gunstig gevolg werd gegeven aan het verzoek om herinschrijving in het vreemdelingenregister.

Een schending van artikel 39, §4 van het vreemdelingenbesluit of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

Wat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel betreft, wordt tot slot opgemerkt dat luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen (...) die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*" moet bevatten. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). De vaststelling dringt zich op dat

de verzoeker in zijn betoog nergens verduidelijkt op welk wijze de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel zou miskennen. Op dit punt is het middel dan ook onontvankelijk.

Het enige middel is dienvolgens, voor zover onvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE